

Frit NORDEN

28. årgang - nr. 3 - September 2000
Temanummer

Politik er at ville

Af *Leif Kajberg og Bent Brier*

Overskriften er et Olof Palme-citat, som endnu mange år efter kan inspirere alle, der er engagerede i samfundsudviklingen nationalt og globalt.

Olof Palmes ord svæver nu i vinden, for politik synes i dag først og fremmest at være et altid forsinket forsøg på at administrere en udvikling, som politikerne allerede har opgivet at forme, fordi de nærer en næsten fatalistisk tro på dens uundgåelighed blandt andet med henvisning til teknologien og den økonomiske globaliserings stormløb.

Afmagtsfølelsen er forståelig; de fleste af os oplever den, når talen falder på alternativer til den politiske udvikling. Det skorter afgjort ikke på visioner på dette punkt og der findes en

rigdom af spændende idéer. Men disse viser sig som regel at være luftkasteller, som hurtigt falder sammen, når visioner og idéer skal omsættes til slagkraftige forslag og jordnær politisk virkelighed, fordi man viger tilbage for det lange seje træk, som er forudsætningen for realiseringen.

Her i Danmark har vi faktisk et fornemt eksempel på at idéer, der ellers på forhånd var dømt totalt urealistiske af "sagkundskaben", kan omsættes til politisk handling ved årelang udholdenhed og utrættelig indsats på græsrodsplanet.

Vi tænker her på opgivelsen af atomkraft til fordel for udvikling af alternative energiformer. I valget mellem atomkraft og alternativ energi indgik komplicerede naturvidenskabelige og tekniske problemstillinger og langsigtede miljømæssige spørgsmål parallelt med klart politiske overvejelser om centralisering versus decentralisering.

I dette eksempel på virkeliggørelse af et påstået luftkastel kan vi hente megen opmuntring i de vedholdende bestræbelser på at fremme vores idéer. Eksemplet kan desuden tjene til at styrke vores tillid til, at udholdenhed

og saglig dokumentation trods vanskelige odds kan slå igennem på andre politisk afgørende områder som for eksempel Danmarks forhold til EU.

Redaktionen håber, at dette temanummer af Frit Norden, der har til formål at give en kritisk

Da magthaverne ikke kan lide at sige euro, fordi de tror, danskerne ikke vil have den, så siger de i stedet den fælles valuta til os. Men den såkaldte fælles valuta er det mindst fælles man nogen sinde har set...

Man kan se det på billederne her. Her er den ensrettede forside, - men så er der jo en bagside ved det hele - nemlig at folk helst skal tro, deres land stadig findes. Det bilder man dem så ind ved hjælp af et billede det er jo deraf ordet *indbildning* kommer.

Poul Erik Søe

LÆS I BLADET

ØMUen og nordisk demokrati
Af *Ib Christensen* side 2

Demokratisk underskud i Den europæiske Union - og i Danmark
Af *Leif Kajberg*..... side 4

Danmark avgør EMU-frågan i Norden
Af *Hans Lindqvist*..... side 6

EUs ulidelige lethed
Af *Bent Windeløv*..... side 8

Og så stemte de alle sammen ja - for det var et rigtigt eventyr
Af *Poul Erik Søe*..... side 9

De små skridts tyranni
Af *Per Garthon*..... side 11

belysning af ØMUens politiske perspektiver i lyset af nordiske demokratitraditioner og - forestillinger, kan bidrage med inspiration til det fortsatte arbejde for et alternativ til EU.

Temanummeret er udgivet med støtte fra Nævnet for EU-oplysning

ØMUen og nordisk demokrati

Af **Ib Christensen**

Lad os prøve at skruer tiden frem til 2006, hvor Den Europæiske Unions forfatning træder i kraft, ifølge de tysk-franske planer.

Det vil muligvis ikke hedde Europas Forenede Stater, men det vil være det. Er det i realiteten allerede i dag efter min mening. Vi vil måske allerede til den tid have en unionspræsident, valgt af Ministerrådet og Parlamentet i forening. I hvert fald vil der være fremskredne planer om en sådan.

Som regering for forbundsstaten - med sine 25, snart 30 medlemsstater - vil sidde en 20 mands Kommission. De medlemslande, der ikke har en

kommissær, vil have vicekommis-særer, en titel nærmest uden reelt indhold.

Europa-Parlamentet med sine 700 medlemmer (hvoraf 12 danske) vil have fuldstændig ligestilling på alle områder med Ministerrådet, både lovgivningsmæssigt, bevillingsmæssigt og regeringskontrollerende.

Domstolen vil være omdøbt til EU-Domstolen, fordi den vil have uindskrænkede beføjelser som enhver anden forbundsstatsdomstol. På menneskerettighedsområdet blev Europarådet og dets domstol allerede fortrængt fuldstændigt fra EU ved vedtagelsen af chartret for grundlæggende rettigheder i 2000.

Militært vil EUs 60.000 mand store permanente udrykningsstyrke være klar til indsættelse overalt i verden, hvor Unionen måtte føle sine interesser truet. Det vil kunne ske med eller uden FN-mandat og i eller uden samarbejde med NATO. Stærke kræfter argumenterer under indtrykket fra voksende, desperate revolutionære kræfter i Nordafrika og Mellemøsten for en massiv oprustning og udvidelse af styrken.

I EU har 12 lande med Frankrig og Tyskland dannet en avantgarde med et snævert, institutionaliseret samarbejde om militær, retsvæsen og økonomi, da man har tabt tålmodigheden med de EU-skeptiske nordeuropæiske befolkninger og de politisk og økonomisk svage og ustabile central- og østeuropæiske nye medlemslande.

Den danske, svenske og britiske regering argumenterer for, at vi skal tilslutte os avantgarden for at få indflydelse på de afgørelser, de 12 lande træffer, og som de tre regeringer alligevel følger.

Den fortsatte centralisering af magten i EU-staten lettes, nu da næsten alle de operative artikler fra traktaterne er taget ud og kan afgøres ved kvalificeret flertal. Tilbage er EUs forfatning, hvis ændring stadig kræver enstemmighed, men den er så generel og fortolkelig i sine artikler, at man reelt kun behøver at ændre den ved optagelse af nye medlemmer. Udover på forfatningsområdet er vetoretten i øvrigt kun bevaret i spørgsmål om udvidelse af medlemskredsen.

Trods forsøg på at definere Unionens opgaver i forhold til medlemslandene - således som det kendes fra alle andre forbundsstaters forfatninger - er dette ikke lykkedes. Dertil er uenigheden mellem landene og mellem de europæiske partier alt for stor om hvilke opgaver, EU skal klare, og hvilke opgaver, der er forbeholdt medlemslandene.

Resultatet er juridisk og politisk anarki, og at det er det til enhver tid eksisterende kvalificerede politiske flertal i Råd og Parlament, som i virkelighedens verden helt vilkårligt beslutter, hvad EU skal tage sig af. Følgen bliver studehandler, der maksimerer den centraliseringsudvikling, som kendes fra alle andre forbundsstater.

Frustrationen i medlemslandene og deres befolkninger over den bestandigt voksende centralisering og bureaukratisering og deraf følgende svindel og korruption søger man bekæmpet ved massiv indsats af 'oplysningsmidler' og intensivering af den efterforskningsmæssige overvågning af 'højrepopulister', venstrerevolutionære' og 'anti-europæere'.

I takt med den voksende politiske turbulens, som den økonomiske krise har fremkaldt især i de nye medlemslande, overvejes det at bruge EU-rettens nye muligheder efter Nice-traktaten til at pådømme politiske partiers lovlighed. I Danmark er Dansk Folke-

Frit NORDEN

Redaktion:

Leif Kajberg (ansvarshavende)
Klirevænget 31, 2880 Bagsværd
Tlf. 44 98 29 32
Bent Brier, Jesper Morville

Redaktionspanel:

Ib Christensen
Kurt Francis Madsen
Poul Erik Søe

Abonnement.- Dkr. 90,-

Annoncer:

Dkr. 2,- pr. spalte-mm
ekskl. tillæg for farver,
ekskl. moms

Tryk: Toptryk, Gråsten

Temanummeret er udgivet
med støtte fra
Nævnet for EU-oplysning

Ib Christensen er tidligere medlem af Folketinget for Retsforbundet, og han har desuden i to perioder repræsenteret Folkebevægelsen i Europa-Parlamentet.

Ib Christensen er med i Frit Nordens redaktionspanel og har i en årrække været flittig bidragsyder til bladet. Ib Christensen er desuden storproducent af unionskritiske indlæg, kommentarer og kronikker i dagspressen.

parti i søgelyset.

På det økonomiske område kæmper Unionen med store problemer. Det koster ufattelige summer at integrere de nye medlemslande i ØMUen, og det er besluttet at indføre en EU-skat, som udskrives af Unionen, til finansiering af EU som sådan, herunder de store transfereringer, som er nødvendige fra de vækstprægede (eller i det mindste velstående) lande til de krise- og arbejdsløshedsprægede lande i Unionen.

Det giver anledning til betydelig uro især i den nordlige del af Unionen, at man skal overføre disse gigantsummer - som i mange tilfælde anvendes korrupt - til andre dele af Unionen. Og at dette sker samtidig med, at de nordiske velfærdsmodeller hastigt nedbrydes og afskaffes, da ØMUen nødvendiggør harmonisering af skatter og offentlige ydelser. Den danske regering fortæller til de ukritiske medier, at uden EU-medlemskabet var efterlønnen og folkepensionen blevet afskaffet langt tidligere.

For at få ØMUen til at fungere har det også været nødvendigt at gennem-

føre indkomspolitik på EU-plan, da langt fra alle medlemslande har haft vilje eller evne til at tøjle lønudviklingen. Der indføres nu fælleseuropæiske overenskomster med Kommissionen som tredjepart. Kan der ikke opnås enighed mellem parterne, gennemføres

overenskomsterne ved EU-direktiver, der således sætter rammerne for EUs hundreder af millioner lønmodtagere. Den skandinaviske model med et frit og selvforvaltende arbejdsmarked afgår ved sin endelige død.

EU består nu af en halv milliard mennesker. Der er ingen paneuropæisk politisk debat, undtagen mellem EU-politikere, EU-eksperter, EU-lobbyister og EU-mediefolk. Der eksisterer stadig ingen fælles identitet eller samfølelse mellem Unionens folkeslag og nationer. Dertil kommer en enorm og helt ukontrolleret indvandring over Unionens vide grænser og interne åbne grænser. Borgernes afmagtsfølelse vender sig både mod EU og de totalt magttrængende nationalstater. Valgdeltagelsen ved EU-valg synker stadig, og vælgerne stemmer i voksende omfang på rabiante partier (som EU derpå søger kriminaliseret).

De nationale selvstændighedsbevægelser, som er ved at opstå i de forskellige medlemslande, får øget tilslutning i takt med, at vælgerne erkender umuligheden af at standse, endsige tilbagekøre, unions- og statsopbygningen og dens centralisering. De mere militante dele af selvstændighedsbevægelserne sættes under politimæssig overvågning. Der er forslag om en forfatningsændring, som direkte gør det ulovligt for et medlemsland at udtræde af Unionen.

Hvordan er situationen for de nordiske EU-lande i 2006? Der er to scenarier mulige. Det ene er at vælgerne

stemmer som de plejer. Det betyder, at der er EU-regeringer med komfortable EU-parlamentsflertal i landene, og at landene derfor i tykt og tyndt gennemfører EU-politikken, uanset hvordan vælgerne har stemt ved diverse folkeafstemninger. I øvrigt holdes sådanne ikke længere.

Det andet scenarie er, at vælgerne - omsider - erkender, at den europæiske politik er det altafgørende politiske spørgsmål, afgørende for landets eksistens, velfærd, velstand og sikkerhed og for den enkeltes personlige situation, og at man derfor må stemme til nationale parlamentsvalg (såvel som til EU-parlamentsvalg) efter sin overbevisning og sine interesser på dette område. Følgelig vil parlamenterne i de nordiske lande afspejle vælgerens syn på Europa-politikken.

Det betyder, at Norge og Island, Færøerne og Grønland fortsat er uden for EU, og at selve medlemskabet af EU er det højest prioriterede spørgsmål på den politiske dagsorden i Danmark, Sverige og Finland. Mange mener, at det kun er et spørgsmål om tid før en eller flere af de tre landes regeringer vil undersøge mulighederne for at konvertere EU-medlemskabet til en frihandelsaftale og genindtræden i EFTA.

Selv er jeg også af personlige grunde spændt på, hvilket scenarie, der bliver virkelighed før eller senere:

Bliver det sidstnævnte scenarie, vil Ordenskanselliet tilbyde mig et ridderkors, som jeg dog venligt vil afslå.

Bliver det førstnævnte scenarie, vil jeg blive stillet for retten i Randers, anklaget for anti-europæisk virksomhed

Demokratisk underskud i Den europæiske Union - og i Danmark

Af Leif Kajberg

Når mudderkastningen i ØMU-debatten bliver for træls, og når argumenter og besværgelser fra Marianne Jelved, Lone Dybkjær, Claus Larsen-Jensen og mange af deres ligesindede bliver for monotone, er det godt for en stund at vende blikket væk fra andedammen. Det overses nemlig ofte - ikke mindst af mange unionstilhængere - at der føres en levende og intens debat om unionen og ØMUen uden for Danmark. Masser af skribenter i de øvrige nordiske lande, men også i fx England, Tyskland og Frankrig, ytrer sig jævnlige i debatten om ØMUen. Stemmer udefra kan bidrage til at give euro-debatten perspektiv, vinge-fang og nye drejninger. Den tyske juraprofessor Karl Albrecht Schachtschneiders arbejde „Demokratisk underskud i Den europæiske Union“ er et eksempel på et sådant frisk åndepust udefra.

En tysk tilgang til unionskritikken

Man skal godt nok holde ørerne stive og tage tilløb et par gange, for det er tungt stof, der bydes på. Men umagen lønner sig. Karl Albrecht Schachtschneider fremholder, at den europæiske Union og dens fællesskab ikke repræsenterer et folks statslige organisation. Årsag: fordi et sådant folk hverken ek-sisterer eller er forfatningsmæssigt forankret. Der er heller ingen tegn på, at der er ved at udvikle sig et sådant folk af europæere. Et sådant projekt ville simpelt hen lide skibbrud, ikke alene på grund af de europæiske folks forskellige sprog men også som følge af folkenes politiske vilje. Det står i hvert fald fast, at intet europæisk folk har udtrykt en sådan politisk vilje til sammensmeltning med de andre folk i Europa. Og enkelte politikeres visio-

ner er på ingen måde udtryk for et folks vilje. Et indre marked skaber lige så lidt et fælles folk som en fælles valuta. Kun et folk med en forfatning som fundament kan legitimeres i demokratisk forstand. Og kun et folk kan være organiseret som et demokrati, altså som folkestyret stat, fordi et folk uundgåeligt repræsenterer et skæbnefællesskab, hvis eksistentielle ”statslighed” må være folkets egen sag, hvis det demokratiske princip skal bevares.

Følgelig er der nogle helt grundlæggende beføjelser, som ikke kan forflygtiges men som i sidste instans må forblive folkets eget ansvar. Det drejer sig specielt om den forfatningsmæssige suverænitet, men lige så centralt i denne sammenhæng er fastholdelsen af suverænitet på så afgørende områder som lovgivning, offentlig forvaltning og jurisdiktion. Dvs. muligheden for at sige det afgørende ord i retlige anliggender. Vitale områder er ligeledes økonomi og økologi. For det demokratiske princips skyld er det derfor umuligt for et folk at give afkald på selvbestemmelsen eller selv-råderetten på områder som erhvervs-liv, sociale ydelser, valuta og miljø. Disse områder kan ikke løsgøres fra folkets ansvar.

Det demokratiske underskud i unionen

Derefter følger en række betragtninger over det demokratiske underskud i den Europæiske Union.

Schachtschneider påviser, hvorledes unionen løber ind i vanskeligheder, når det drejer sig om at legitimere denne overstatslige konstruktion i demokratisk forstand. Denne stat (unionen) uden et ægte parlament kan kun opfattes som demokratisk, hvis dens retsakter er blevet legitimeret af de sammensluttede folk; thi kun ægte parlamenter er i stand til at repræsen-

tere et folk demokratisk.

Schachtschneider har et skarpt blik for svaghederne og metaltrætheden i det politiske system i Tyskland. Tyskland er en partistat, og partistaten er republikkens forfaldsstadium. 5%-spærregrensen ved forbunds-dagsvalgene er han ikke glad for. Han anfører, at systemet med forholdstalsvalg krænker princippet om valgets umiddelbarhed. Men man kan heller ikke tale om frihed og lighed i forbindelse med valghandlinger så længe partierne og dermed den lille gruppe, som er identisk med den politiske klasse, rent faktisk har et nomineringsmonopol - dvs. ene-adgang til at udpege og opstille kandidater - og så længe valgene er baseret på uærlig propaganda. En problemstilling, der er særdeles velkendt i Danmark, og som vi netop i denne tid har tæt inde på livet med Nyrops og Jelveds stokkemetoder, ja-fløjens skræmmekampagne, manipuleringen med indholdet af vismandsrapporter m.m.

Schachtschneider skærper tonen og nærmer sig derefter europolitikken: Nogle af de politikker, der formuleres af den politiske klasse, er diktatoriske, eller snarere despotiske. Det gælder især europolitikken, som er blevet gennemført imod folkets vilje. En folkeafstemning om valutaunionen er blevet det tyske folk nægtet. Man har ikke engang indrømmet Tysklands borgere retsbeskyttelse. Euro-politikken vil altid være uretens politik, hedder det videre. Hvis møntunionen kuldsejler økonomisk, vil den destabilisere Tyskland i politisk henseende og bringe bestræbelserne på at bevare en samfundsorden, der har frihed som grundpille, i fare. Hvis forfatningen ikke er i orden, kan man ikke forvente en ordentlig politik, betoner Schachtschneider.

Møntunionen trækker den politiske union med sig

Den europæiske integration og unionsudviklingen får et par særdeles kritiske bemærkninger med på vejen. Schachtschneider gør opmærksom på, at der er ved at opstå en forbundsstat i Europa, men vel at mærke uden at de involverede folk ønsker dette. I hvert fald har folkene ikke markeret deres vilje til at leve i en fælles stat og opgive deres egen statsdannelse. Det forudsætter folkeafstemninger hos hvert af de involverede folk, som vil have til formål at afgøre, om de er indstillet på at vinke farvel til deres egen nationale statsdannelse til fordel for en europæisk statskonstruktion. Folkets forfatningsmæssige suveræniteten er demokratiets fundament, og ethvert folk har ret til selvbestemmelse, således som det er anerkendt i adskillige folkeretslige traktater.

Den økonomiske og monetære union, der uundgåeligt vil blive efterfulgt af den sociale union, er det redskab, som vil blive anvendt til at tvinge den faktisk eksisterende europæiske stats politiske union igennem, fordi det er almindelig kendt, at en møntunion uden en politisk union er dømt til at mislykkes.

EU-staten krænker det demokratiske princip

Integrationspolitikken tilsidesætter folkets vilje i det grundlæggende spørgsmål om folkets egen statsdannelse. Mere alvorligt kan det demokratiske princip næppe krænkes. Og denne form for forfatningsbrud tilsløres ved, at der ikke tales åbent om Europas, dvs. unionens, veludviklede, indbyggede ”statslighed.”

Videre hedder det: Europas storstat gennemtrumfes ikke blot ved, at den politiske klasse ignorerer det demokratiske princip. Samme klasse er heller ikke indstillet på at give det demokratiske princip nogen form for udfoldelsesmuligheder, fordi det demokratiske princip er forbundet med

Karl Albrecht
Schachtschneiders arbejde
„Demokratisk underskud i
Den europæiske Union“
(Demokratiedefizite in der
Europäischen Union), 2000,
findes på internettet og er til-
gængeligt på web-adressen:
<http://www.wiso.uni-erlangen.de/WiSo/Wirecht/oere/dm46.-html>

princippet om den lille enhed. Hverken føderalismen eller subsidiaritetsprincippet sikrer republikken som et demokrati med friheden som hjørnesten, når økonomi-, valuta- og frem for alt socialpolitikken skal overdrages til en storstat.

Schachtschneiders kritik af unionsprocessens manglende respekt for nationalstaternes demokrati er sammenfattet i følgende konstatering: Reduktionen af statsdannelsen på det nationale niveau formindsker mulighederne for at realisere demokratiet, fordi den Europæiske Unions fællesskaber ikke kan påberåbe sig nogen selvstændig demokratisk legitimering. Enhver overdragelse af national suveræniteten til den Europæiske Union forøger derved det demokratiske underskud.

Verbal ammunition

Schachtschneider leverer således verbal ammunition til unionsmodstandens dybdeborende kritik af den fremadskridende unionsproces. Mange EU-kritikere og -skeptikere, både i Norden og i andre lande i Europa, er i deres synspunkter på linie med Schachtschneider, når de giver udtryk for deres alvorlige bekymring over den ændring af magtforholdene og den amputation af demokratiet på nationalstatsplanet, som ØMUen og de andre integrationstiltag i unionen tilsigter.

Hvad skal ØMU-diskussionen handle om?

Schachtschneider diskuterer lige præcis den EU-dirigerede nedsmeltning af folkestyret og dermed retten til at

være herre i eget hus, som det er så afgørende for unionsmodstanderne at bringe frem i debatten forud for folkeafstemningen den 28. september. Men det er netop denne type problemstillinger, som de toneangivende ja-sigere, ØMU-eliten og halehængen af DJØFere, „nyprogressive“, selvsvings-journalister, medieforkælede Europaakademikere og andre eftersnakkere hårdnakket nægter at forholde sig til. De basale spørgsmål om magtkoncentration og demokratiets overlevelse, som Schachtschneider og andre EU-kritiske teoretikere finder det vigtigt at diskutere - og som optager de fleste oprigtigt bekymrede unionsmodstandere - fænger ikke rigtigt hos ØMUtilhængerne. Ja-sigerne vil meget hellere snakke økonomi, materiel velstand, fiktive danske fingeraftryk på EUudviklingen og luftige forestillinger om EU som velfærdsværn, spydspids på miljøets område og fredsskabende aktør i en global sammenhæng. Når ja-fløjens debattører og skribenter undviger eller negligerer de fundamentale politiske spørgsmål, som ØMU-modstanderne rejser, er det på en måde udtryk for åndelig dovenskab. I forsøget på at sætte en dagsorden for ØMU-diskussionen, der alene vægter det økonomiske eller mulighederne for dansk indflydelse på „Europas“ udvikling, skøjter ja-eliten nemlig hen over de virkelige udfordringer i den EU-politiske debat. Til disse hører frem for alt demokratiets problem i unionen og undergravningen af demokrati og statsopbygning i medlemslandene i takt med afgivelsen af suveræniteten på stadig flere områder.

Selvransagelse fornøden

Men hånden på hjertet: Hvor gode har vi selv været – her i Kongeriget Danmark – til at tage vare på demokratiet og til at videreføre arven fra folkestyrets grundlæggere, de folkelige bevægelser og 1960ernes og 70ernes græsrodsbevægelser? Tager vi temperatu-ren på demokratiets til-

stand i forskellige dele af det danske samfund, er resultatet mere end nedslående. Vi har så sandelig ikke noget at lade EU høre, når talen er om demokratisk underskud. Med eller uden indflydelse fra EUs side er vi i stigende grad vidne til fiflerier, magtarrogance, majorisering, „djøfisering“, stokkemetoder og åbenlys og skjult manipulering fra den herskende klasses side. Et oplagt eksempel er skræmmekampagnerne forud for folkeafstemningerne, den skæve fordeling af ressourcer i de to lejre og de stækkede muligheder for at komme til orde i medierne. Det står i det hele taget ikke for godt til med åbenhed, informationsfrihed og aktindsigt.

Tænk blot på debatten om adgangen til arkivalier fra besættelsestiden for bl.a. historikere. Og hvad med adgangen til kommunale dokumenter, for slet ikke at tale om adgangen til privatiserede og andre halvoffentlige foretagenders journaler (DSB, Post Danmark, Ørestadsselskabet, etc.). De selvsupplerende eliter har sat sig godt til rette på flæsket: en Kirsten Stallknecht bliver bestyrelsesformand i Københavns Ungdomscentre, medens en Anne Knudsen med veludviklet positioneringstalent og næse for mediebevågenhed udpeges til det ministerielt nedsatte udvalg, der blev til i kølvandet på tragedien på året Roskildefestival. Tordenskjolds soldater alle steder. Byplansfarcer og embedsmænds og politikeres fusk & sjusk med fredningsbestemmelser, klausuler o.l. forud for vedtagelsen af større anlægsarbejder og udlægning af jord til bestemte formål (Auken og det nye mega-indkøbscenter i Ørestaden). Magthavernes ringeagt over for folkelige protester mod broer og trafikanelæg (Øresundsbroen). Eller det største svinestreg af alle: „Om-kampen“ i 1993 efter Maastricht-nej'et. Sådan kunne man blive ved. Discount-Danmark er for alvor trådt i karakter.

Folk har også selv et problem

Men det er også et problem, når folk ikke rigtig gider demokratiet i det nære, når de fravælger det medborgerlige ansvar og indflydelsen på gæsrødsplanet, dropper ud af foreningslivet, giver pokker i de (tvær)politiske organisationer og i stedet dyrker navlepilleriet eller trækker sig tilbage til privatsfæren og dens konsum.

Eller når vi i vores nærmiljø eller på de sjældent besøgte debatmøder forløber os og ikke længere vil høre på, hvad modparten siger. Når vi forsynder os mod det mest elementære i det berømte udsagn om, at „demokrati er samtale.“ Der synes at være en tendens til, at ustruktureret og spontant brokkeri vinder frem på bekostning af ægte demokratisk dialog i hverdagen. Jo, der er så sandelig grund til selvransagelse i Danmark, hvor den demokratiske arv misrøgtes, og hvor skeletterne vælter ud af skabet. Der er råd og svamp i demokratiet, sådan som det praktiseres i disse år. Og så grundloven slet ikke blevet nævnt ...

„Den lille gangster“ vil glæde sig

Men stemmer vi ja til ØMUen, vil det demokratiske underskud blive forstærket, og vi vil i Danmark forskertse muligheden for at videreføre og revitalisere vores danske og nordiske frihedstraditioner og give dem et realpolitisk råderum. Og i det lange løb fraskriver vi os også definitivt adgangen til at iværksætte gennemgribende samfundsforandringer, såfremt et flertal af befolkningen til sin tid måtte ønske sådanne. ØMUen vil eksempelvis gøre det noget nær umuligt at vælge kurs mod et humant ligevægts-samfund med rod i tankerne i bogen „Oprør fra midten.“ En rød-grøn samfundsmodel eller tilsvarende utopiske samfundsforestillinger vil være lige så vanskelige at realisere, når centralbanken monomant vogter over budgetdisciplinen, tilbageholdenheden med offentlige udgifter og inflationsbekæmpelsen i medlemslandene. Anders Fogh Rasmussen kan glæde sig over denne effektive „socialistforsikring“, medens de „nyprogressive“, „socialisterne“ i Nyt Europa, Jørn Jespersen og andre blegrøde SFere får en lang næse.

Det er de nordiske værdis og frihedsidealers skæbnetime. Et ja til ØMUen vil fjerne os endnu mere fra det, vi arbejder for i Frit Norden. Der er behov for en kritisk vurdering af vores demokratiforestillinger og de nordiske selvråderetsidéer i lyset af virkeligheden, sådan som den ser ud i år 2000. Et nej til ØMUen vil være et vældigt incitament til at gå i gang med en sådan kritisk analyse.

Danmark av EMU-frågan

Af Hans Lindqvist

Det drar ihop sig till avgörande strid i EMU-frågan i de nordliga EU-länder som inte är EMU-medlemmar, Danmark, Sverige och Storbritannien. Den danska folkomröstningen den 28 september blir i hög rad avgörande för hur EMU-frågan utvecklar sig också i Sverige och i Storbritannien. Ett nej till EMU i Danmark får säkert också följder för Norge där den nye EU-positive socialdemokratiske statsministern Jens Stoltenberg har sagt att han kan tänka sig en ny norsk ansökan om EU-medlemskap inom några år. Det blir nog knappast aktuellt med en sådan om Danmark röstar nej till EMU och Sverige och Storbritannien skjuter hela frågan på framtiden.

Stark dansk nej-rörelse sedan det danska beskedet om folkomröstning har EMU-motståndet i Danmark ökat från närmare 20 procent övervikt för ja-sidan till i mitten av juli 50 procent nej, 43 ja och 7 osäkra i en opinionsmätning och 38 procent ja, 36 nej och 19 osäkra i en annan mätning. Nu i mitten av augusti är det i stort sett jämnt mellan ja-och nej-sidan, en utveckling som varit väntad med tanke på ja-sidans stora ekonomiska övertag. Flera saker har spelat in för ökningen av EMU-motståndet. Statsministern Paul Nyrup-Rasmussens tal om att Danmark kan „gå ur“ EMU, innan kampanjen för att „gå in“ knapp startat, rapporten från de tre vice männen om att det är få ekonomiska fördelar med ett medlemskap och „österrikefrågan“ där EU nästa gång kan slå till mot ett annat litet land som man gjort mot Danmark. En fjärde viktig orsak från min horisont i Sverige är den organisatoriskt mycket starka nej-sidan i Danmark med Folkebevaegelsen, Junibeveagelsen, Enhetslistan och den nu gemensamma nej-organisationen. Dit vill jag också lägga välkända, kunniga och respekterade EU-och EMU-kritiker som Drude Dahlerup, Jens - Peter Bonde och Ole Krarup - personer och organisationer med ett särskilt starkt

gör i Norden

stöd bland socialdemokratiska väljare, vänsterfolk och Köpenhamnare. Om stödet också stärks bland liberaller och borgerliga väljare är möjligheten att få ett nej i Danmark mycket stor. Huvudskäl mot EMU: EU-staten, demokratin, välfärden Huvudfrågorna om EMU är dock, som jag ser det i min bok „Motboken EMU-fel väg“ tre; EMU är en hörnsten i den framväxande EU-staten, EMU undergräver demokratin genom att flytta beslut från folkvalda politiker till oavsättliga bankdirektörer och EMU urholkar den nordiska välfärdspolitiken. I grunden tror jag också det är dessa frågor som avgör den danska folkomröstningen; att slå vakt om den danska demokratin där makt och ansvar måste gå hand i hand, självbestämmandet och den danska eller nordiska välfärdspolitiken. Vem skall bestämma över Danmarks framtid? EU-unionen eller danskarna själva? Frågan är naturligtvis densamma för Sverige. Det är också viktigt att nej-sidan ser till att EMU-motståndet och EMU-debatten verkligen handlar om dessa frågor och inte om marginella ekonomiska för- och nackdelar, där det mesta dessutom är mycket osäkert. Motståndet i Storbritannien ännu starkare Flera opinionsmätningar visar ett stabilt motstånd mot EMU på mellan 60 -70 procent av befolkningen. Motståndet bland Tony Blairs labourparti är stort. De engelska fackföreningarna har nyligen inlett organiseringen av motståndet mot EMU över hela landet. Eller, snarare bevarandet av pundet eftersom debatten i Storbritannien mycket mera utgår ifrån den positiva drivkraften att bevara pundet och den egna självständigheten än den negativa kritiken mot EMU. Storbritannien har också en oerhört stark tory-majoritet (konservativa) mot EMU som också speglar av sig i det engelska näringslivet där 60 procent av företagen i en egen organisation „Business for Sterling“ säger nej till EMU. En av de största bland 30-talet nej-organisationer är „Campaign against Euro-federalism“ med center-labour prägel som pekar

på den allt tydligare utvecklingen mot den federalistiska EU-staten med fler majoritetsbeslut, ökad militarisering och gemensam valuta. Många inflytelserika labour och torypolitiker, som jag fått tillfälle att träffa som ordförande i TEAM, den EU- och EMU-kritiska europarörelsen, menar att Storbritannien under överskådlig tid inte kommer att bli medlemmar i EMU, oavsett utgången i Danmark och Sverige. Jag tror det är en riktig bedömning som också tar udden av ja-sidans påståenden att ett nej till EMU betyder isolering.

Hur ser då läget ut i Sverige? Socialdemokraternas kongress sa „ja - men senare“ till medlemskap i EMU. Kongressen beslöt också att det skall hållas en folkomröstning innan frågan avgörs i riksdagen, men man sa ingenting om när. Kristdemokraterna sa också ja till EMU på sin kongress och vill ha folkomröstning på hösten 2001. Vänstern, miljöpartiet och centerpartiet säger nej till EMU. Vänstern vill ha folkomröstning så fort som möjligt. Miljöpartiet vill också ha en snabb folkomröstning medan centern har sagt att det inte finns någon anledning att hålla en folkomröstning innan vi sett om regeringen lägger fram något förslag om en svensk anslutning. Jag finner det vara en klok linje.

Danmark avgör Om det blir ett nej till EMU i Danmark vid folkomröstningen den 28 september tror jag inte den svenska regeringen kommer att lägga fram något förslag om svensk EMU-anslutning. Detta särskilt som den opinionsmässigt försvagade socialdemokratiska regeringen nu mycket nära samregerar med två nejpartier i riksdagen, miljöpartiet de gröna och vänsterpartiet. Det är till och med så att jag tror att s-regeringen i tacksamhet skulle ta emot ett nej till EMU från Danmark. Ett ja skulle tvinga regeringen ut i en folkomröstning, ytterligare splittra det socialdemokratiska partiet och försvåra samarbetet med vänstern och miljöpartiet. Vid ett nej kan vi nästan

vara säkra på att hela frågan för Sveriges del skjuts på framtiden. Då minskar också motiven ytterligare för Storbritannien att gå med. Det är alltså Danmark som har bollen. Folkomröstningen i Danmark blir direkt avgörande också för Sverige och Storbritannien. Den får också betydelse för Norge, där ja-sidan till EU-medlemskap med den nya EU-positiva socialdemokratiska regeringen Stoltenberg vid rodret visat ett ökat intresse för en tredje folkomröstning. Ett nej till EMU i tre nordliga länder påverkar säkert regeringens överväganden att gå ut i en ny folkomröstning i Norge om ett norskt EU-medlemskap. Utgången i Danmark påverkar alltså i hög grad hur det går i Sverige. Men opinionen i Sverige har också betydelse för hur det går i Danmark. En kraftfull nej-opinion i Sverige påverkar samtidigt väljare i Danmark och till viss del också Storbritannien. Om vi från den svenska nej-sidan, där centern, vänstern och miljöpartiet har nyckelroller, kan behålla och helst stärka de senaste opinions-siffrorna som visat 46-47 procent nej och ca 40 procent ja kommer det att ha betydelse i Danmark. Ett nej till EMU i Danmark och Sverige får avgörande betydelse för om EU i huvudsak skall vara ett mellanstatligt samarbete mellan självständiga länder eller om EU skall utvecklas till en federation, ett Europas förenta stater? Det är det frågan handlar om. Om välfärdspolitik, socialpolitik, skatter och offentlig sektor skall beslutas av väljarna och de folkvalda företrädarna i självständiga nationer eller av byråkraterna i EU-staten. Det är de stora och avgörande frågorna om EMU och de förtjänar ett svar från ja-sidan.

Hans Lindqvist er ordförande i **TEAM**, The European Anti- Maastricht-alliance, som er et europæisk netværk af unionskritiske bevægelser og organisationer.

EUs ulidelige lethed

Af *Bent Windeløv*

Stillet overfor de altfor enkle valg: **EU eller krig** og: **ØMU eller kaos**, kommer jeg til at tænke på tredivernes ligeså enkle, danske valg: **Stauning eller kaos** og samtidens katastrofale valg: **Hitler, Mussolini og Franco eller kaos**. Vi fik både Stauning, Hitler, Mussolini, Franco, krig og kaos – selvom Stauning havde held med at undgå krig og kaos; men det vender jeg tilbage til. Den enfoldige løsning på problemet var dengang som nu: Centralisering eller kaos – ligesom i det gamle Babylon, hvor den tids Saddam Hussein, kong Nebukadnezar, drømte om kolossen med hoved af guld, bryst af bronze, ben af jern og fødder af ler. Da var al magt og alt ansvar også samlet i hovedet med varig vækst som mål, mens fødderne/folket smuldrede af mangel på magt og ansvar og mening med det hele. Senere søgte Rom at bøde på samme mangler ved at give folket brød og skuepil. Og nu fylder Euro-eliten os med meningstomme ting og oplevelser, for selv at kunne beholde den meningsfulde magt. Men vi får tomme kalorier, til skade for miljøet, klimaet og os selv.

Vi nærmer os en økonomisk kollaps som i 1929, og en klimakollaps er nu i sigte med de amerikanske ubådes afsløring af, at isen over Nordpolen er smeltet med 40% på 30 år. Den økologiske kollaps vil blive følgen af overforbrug som trøst for 'livets ulidelige lethed' og som slik til ansvars-sultne sjæle, der endnu ikke veed eller vil vide af, at ansvar er mental mad. Eliten tager ansvaret på sig med fromme miner og for god betaling, og trygler os om at tro på EU og den evige, økonomiske vækst og forsage det onde ansvar og den satans magt - som de må bære for vores skyld. Tak! Der er ikke noget alternativ, siger de - ligesom Nebukadnezar, de romerske kejsere og andre magtthavere - for I kan jo ikke bære vores ansvar? Eller kan vi og vil vi? Det er vist ikke set før i historien, at en så dekadent kultur som vores, har overlevet forkælelsens udfordring, ved at

folket frivilligt tog ansvaret og magten på sig. Jeg véd det ikke - men måske?

Med 3 folkebårne reformer bag os, landboreformen i 1700-tallet, andelsreformen i 1800-tallet og velfærdsreformen i 1900-tallet, viste vi, at decentralisering af magt og ansvar er et effektivt middel mod kaos. Og det samme skete i Norge og Sverige; men da var det nøden, der drev os. Nu hænger der godtnok en trusel over Norden med den afsmeltning af Nordpolen, der kan bremse vores livgivende Golfstrøm, men det taler man nødvendig om under ØMU-debatten, for den og de andre trusler kan skabe tvivl om Romtraktatens målsætning i artikel 2: „En uafbrudt, afbalanceret, økonomisk vækst.“ Det er helligbrøde at tvivle på vækstens nytte og nødvendighed, selvom det netop den, der truer os med økonomisk og økologisk og klimatisk kollaps. Velfærdsreformerne i Norden i 1900-tallet (Stauning) var folkeligt funderede modsat reformerne i Tyskland, Italien og Spanien, der alle byggede på eliter med folkene som larmende Ja-sigere og minoriteter som ydmyge offerlam. Nordisk tvivl på de meget menneskelige halvguder reddede os dengang, og jeg tror, det igen er muligt at rejse en folkebevægelse her i Norden. Ikke imod stormagten EU, men for en nordisk-baltisk region i EU, hvor vi selv bærer mere af magten, og vokser menneskeligt i mættende ansvar for egne omgivelser.

På 'Nordisk Folkerigsdag' i juli fik vi opbakning til et forslag om etablering af et nordisk-baltisk sekretariat dér på stedet i Nordvestjysk Folkecenter for Vedvarende Energi. For det var dér vindmølleeventyret begyndte, og dér man tog højskolen og gamle la Cour på ordet med udvikling af kredsløbs-teknologier, vi selv kan håndtere, som skåner miljøet, og som spreder ansvar og magt på mange, og giver arbejde til endnu flere. Hér kører bilerne på raps og husene opvarmes med brint. En ny energikilde, bølgeenergi er på vej, og et kombineret dam- og jordbrug i korte kredsløb, med let hånd-

terlig teknologi og solenergi er godt igang - så hvorfor ikke eksportere Folkecentre til Norden og Balticum? Vi nedsatte en arbejdsgruppe, der nu søger penge til et sekretariat, som kan få foreninger og folkehøjskoler til, sammen med myndighederne, at gøre Norden-Balticum til 'fremtidsværksted' for en folkelig 'kulturreform'.

Da Folkecentret indkaldte forslag til bølgeenergi-generatorer for regeringens regning, kom der 49 fra håndværkere og andet godtfolk - og 1 fra en akademiker for, som fremtidsforskeren Johan Paludan sagde til mig forleden, så kan enhver akademiker på forhånd regne ud, at det slet ikke kan lade sig gøre. Humlebien kan jo heller ikke flyve - rent teoretisk - og sådan set kunne det heller ikke lade sig gøre med vindmøllerne og de folkelige, nordiske reformer - but we did it! Og måske kan vi gøre det igen? Men så må vi nok sige Nej d. 28. september, for med ØMUen som en klods om benet, med EUs religiøse tro på evig, økonomisk vækst, med EU-elitens foragt for folkelige kræfter, ser jeg ingen muligheder for nordisk-baltiske reformer, der kan hamle op med truslerne, der ser så håbløse ud, at Ja-medierne dårligt tør tale og skrive om dem af skræk for et Nej til ØMUen.

Men holder vi os fri af ØMUen og danner en nordisk-baltisk region sammen med en britisk, kan vi måske få gang i folkelige reformer, så vi i sidste øjeblik får vendt afviklingen af vor fælles kultur til udvikling?!

Foreningen Grundlovsværn 2000

Synes du ...

- at Danmarks sydgrænse skal usynliggøres?
- at tysk og svensk politi skal operere i Danmark?
- At der i Danmark skal indføres et tophemmeligt og ukontrollabelt personregister?

Hvis ikke, så vær med i vor retssag mod statsministeren vedrørende disse grundlovsbrud.

Vær BI-INTERVENIENT (medsagsøger). Få tilsendt materiale ved at henvende dig til:

Formand: Mogens Rump,
St. St. Blichersvej 10,
6400 Sønderborg. Tlf.: 74 42 40 06

Og så stemte de alle sammen ja - for det var et rigtigt eventyr

Af Poul Erik Søe

Oppe mod nord i Europa var der et gammelt land, og i det var der et gammelt folketing, som havde to partiledere, Anders og Bendt, der var så vittige, at det halve var nok; de vilde fri til vælgeren, og det turde de, for de havde ladet kundgøre, at de selv talte bedst for sig, og de kun ville godtage et ja.

De to forberedte sig nu i otte minutter, det var den længste tid de havde til det, men det var også nok, for de havde både forkundskaber og fordomme, og de er nyttige. Den ene kunne udenad hele det brüsselske leksikon og dagbladet Jydske Vestkysten for tre år, og det både forfra og bagfra, hvad der nu ikke var så svært med avisen, da den hver dag skrev det samme.

Den anden havde gjort sig bekendt med alle politivedtægterne, Schengen-aftalen og hvad hver oldermand måtte vide, så han kunne tale med både om staten og fartmålerne, mente han, dernæst forstod han også at brodere seler, for han var så fin og fingernem, at han brugte bogstavet K foran alle ord og sagde kærlighed i stedet for ærlighed, kost i stedet for ost og krig i stedet for rig.

„Jeg får vælgeren!“ sagde de begge to, og så gav folketinget dem hver en dejlig hest på skatteyderens regning; han, som kunde det brüsselske leksikon og dagbladet Jydske Vestkysten fik en blå, og han, som stavede alt med K, var oldermands-klog og broderede fik en gul med stjerner og stjert, og så smurte de sig i mundvigene med fiskeolie, for at de kunde blive mere smidige og lugte økologisk troværdigt. Alle folketingsmedlemmerne var nede i gården for at se dem stige til hest; de viftede med blå flag og drak Ja-Carlsberg med Albani-etiketter, så fynboerne ikke skulle komme i yderligere tvivl.

I det samme kom den tredje broder, for der var tre, men der var ingen der regnede ham med, som broder, for han havde ikke sådan lærdom som de to, hans liv havde været eet langt fjumreår, og ham kaldte de bare Klods-Hans.

„Hvor skal I hen siden I er i stadstøjet – da vel ikke til Østrig?“ spurgte han, selvom de i lang tid havde prøvet at lære ham ikke at bruge det ord.

„Vi skal på gadeplan for i øjenhøjde at snakke os vælgeren til! Har du ikke hørt hvad trommen går om over hele Landet!“ og så fortalte de ham, at kronen skulle skiftes ud med en ny mønt, og at den, der vandt vælgeren, ville få den halve euro, fordi den hele ikke fandtes mere, men var forsvundet på valutamarkedet.

„Hille den, så må jeg nok med!“ sagde Klods-Hans og brødrene lo af ham og red af sted med røde øren og blå flag.

„Formand Ivar, lad mig få en hest på skatteyderens regning!“ råbte Klods-Hans. „Jeg får sådan en lyst til at møde en vælger på gadeplan i øjenhøjde. Tager vælgeren mig, så tager hun mig! og tager hun mig ikke, så tager jeg hende alligevel!“

„Det er noget snak!“ sagde formanden, „Dig giver jeg ingen hest. Du kan jo ikke tale med andre, men kun helt alene! nej, brødrene det er stadskarle, de har kundskab i maven og Carlsberg i ryggen!“

„Må jeg ingen hest få!“ sagde Klods-Hans, „så tager jeg gedebukken, den er færøsk, og den kan godt bære mig, for det har den gjort siden sidste valg!“ og så satte han sig skrævs over gedebukken, stak sine hæle i siden på den - for at den ikke skulle blive for selvstændig - og foer af sted hen ad landevejen. Hui! hvor det gik. „Her kommer jeg!“ sagde Klods-Hans, og så sang han „Når jeg ser et rødt flag smælde“ så at det skingrede efter - og selv Carlsbergs direktion var nær ved at sige nej..

Men brødrene red ganske stille forud; de talte ikke et ord, de måtte tænke over på alle de gode Indfald, de vilde komme med, for det skulde nu være så udspekuleret! Kun sagde de af og til alvorligt til hinanden ordet *indflydelse*, så det flød ud i mundvigene sammen fiskeolien.

„Halehoi!“ råbte Klods-Hans, „her kommer jeg! se hvad jeg fandt på gadeplan i øjenhøjde!“ og så viste han dem en død krage, han havde fundet! Kragen var vingskudt, fordi den troede, den kunne flyve ind og ud ad euro-land, som den havde lyst til.

„Klods!“ sagde de, „hvad vil du med den?“

„Den vil jeg forære til vælgeren!“

„Ja, gør du det, så vinder du ganske sikkert indflydelse!“ sagde de, lo og red videre.

„Halehoi! her kommer jeg! se, hvad jeg nu har fundet, det finder

man ikke hver dag på gadeplan i øjenhøjde!“

Op Brødrene vendte om igen for at se hvad det var. „Klods!“ sagde de, „det er jo en gammel træsko, som overstykket er gået af, det ligner jo en statskude, som har mistet roret! skal vælgeren også ha' den?“

„Det skal hun!“ sagde Klods-Hans; og brødrene lo - og de red og de kom langt forud.

„Halehoi! her er jeg!“ råbte Klods-Hans; „nej, nu bliver det værre og værre! halehoi! det er mageløst!“

„Hvad har du nu fundet!“ sagde brødrene.

„O!“ sagde Klods-Hans, „det er ikke til at tale om! hvor hun vil blive glad, vælgeren!“

„Uh!“ sagde brødrene, „det er jo pludder der er kastet lige op af grøften!“

„Ja det er det!“ sagde Klods-Hans, „og det er den fineste slags, som er gjort af gamle løfter, man kan ikke holde på den!“ og så fyldte han lommen.

Men brødrene red alt hvad tøjet kunde holde, og så kom de en hel time forud og holdt ved TV-byen på gadeplan i øjenhøjde, og der fik frierne nummer eftersom de kom, og blev sat i række, seks i hvert geled og så tæt at de ikke kunde røre armene, og det var nu meget godt, for ellers havde de sprættet rygstykkerne op på hverandre, bare fordi den ene stod foran den anden, og sådan blev den højre arm også holdt nede på dem, der ville stemme om Østrig.

Alle landets indvånere sad hjemme ved skærmen for på gadeplan i øjenhøjde at se kampen spænde af, og i en ekstra udsendelse så man dronningens bil *Krone 1* komme kørende med ny nummerplade – *Euro 1*, sponsoreret af Carlsberg. Indvånerne sad lige op til skærmen for at se vælgeren tage mod frierne, og ligesom een af dem kom ind i studiet, slog talemånen klik for ham.

„Duer ikke!“ sagde vælgeren. „Væk!“ . Hun var ikke i tvivl om, at hun ikke var i tvivl.

Nu kom den af brødrene, som kunne udenad hele det brüsselske lek-

sikon og dagbladet *Jydske Vestkysten* for tre år, men det havde han rent glemt ved at stå i række, og gulvet knirkede og loftet var af spejlglas, så at han så sig selv på hovedet, og i hvert hjørne stod tre kameramænd, som optog det hele, og en spindoktor, der skrev op alt hvad der blev sagt, at det straks kunne blive dementeret i en pressemeddelelse. Det var frygteligt, og så havde de fyret sådan i kakkelovnen, at den var rød i tromlen, hvad der var et skjult reklame-indfald fra socialdemokraternes partikontor!

„Det er en svær varme her er herinde!“ sagde frieren.

„Det er fordi vi i dag griller gamle løfter!“ sagde vælgeren.

„Bæ!“ der stod han, den tale havde han ikke ventet; ikke et ord vidste han at sige uden det ord *indflydelse*, som han hele tiden gentog, men noget morsomt vilde han have sagt. Bæ!

„Duer ikke!“ sagde vælgeren.

„Væk!“ og så måtte han af sted. Nu kom den anden broder.

„Her er en forfærdelig hede!“ - sagde han.

„Ja, vi steger svigtede standpunkter i dag!“ sagde vælgeren.

„Hvad be - hvad?“ sagde han, og alle skriverne skrev *Hvad be - hvad!* Han var lige ved at sige *indflydelse*, men havde allerede latteren imod sig.

„Duer ikke!“ sagde vælgeren.

„Væk!“

Nu kom Klods-Hans, han red på den færøske gedebuk lige ind i studiet. „Det var da en gloende hede! sagde han.

„Det er fordi jeg griller gamle løfter og steger svigtede standpunkter!“ sagde vælgeren.

„Det var jo rart det!“ sagde Klods-Hans, „så kan jeg vel få en krage stegt, for jeg har selv vingskudt den, fordi den troede, den kunne flyve ind og ud ad euro-land, som den lystede.“

„Det kan De meget godt!“ sagde vælgeren, „men har De noget at stegte den i, for jeg har hverken potte eller pande, fordi økonomiministeren bruger dem som beskyttelseshjelm!“

„Men det har jeg!“ sagde Klods-Hans. „Her er kogetøj med politikerkrampe!“ og så trak han den gamle

træsko frem og satte kraven midt i den.

„Det er til et helt måltid!“ sagde vælgeren, „men hvor får vi dyppe fra!“

„Den har jeg i lommen!“ sagde Klods-Hans. „Jeg har så meget jeg kan spille af det!“ og så hældte han lidt pludder af lommen, og den var tyk, som var den lige fra krigshavnen i Vorbasse.

„Det kan jeg lide!“ sagde vælgeren, „Du kan da svare! og du kan tale og dig vil jeg have til Mand! men ved Du, at hvert ord vi siger og har sagt, skrives op og kommer i morgen i avisen! ved hvert vindue ser du stå tre kameramænd og en gammel spindoktor, og spindoktoren er den værste for han vil ikke forstå!“ og det sagde hun nu for at gøre ham bange. Og alle kameramændene vrinskede og fjøede en procent til ja-siden i meningsmålingen på tekst-tv.

„Det er nok herskabet!“ sagde Klods-Hans, „så må jeg give kameramændene og spindoktoren det bedste!“ og så vendte han sine lommer og gav dem pludderet i ansigtet.

„Det var fint gjort!“ sagde vælgeren, „det kunde jeg ikke have gjort! men jeg skal nok lære det!“ -

Og så blev Klods-Hans vinder, fik konen, mistede kronen og sad på tronen, og det har vi lige ud af TV-Avisen, men den havde ingen indflydelse mer, for nu købte Klods-Hans reklamer og annoncer for alle vælgerens penge – og dem, der var i tvivl, kunne se i de annoncer, de selv havde betalt, at de tog helt fejl. Og sådan endte de alle med at sige ja - for det var et rigtigt eventyr.

Og prinsessen, der både havde mistet kronen og indflydelsen, tabte hurtigt lysten til Klods-Hans, men blev glad for gedebukken. Hun hængte folketingsformandens klokke om halsen på bukken, fordi hornene ikke virkede. Og lever bukken ikke endnu, så er den skiftet ud med en østrigsk bjergged, for det er nu så harmonisk.

De små skridts tyranni

Af Per Gahrton

Göran Perssons utspel om att Sverige förr eller senare måste bli EMU-medlem måste rimligen betyda att det äntligen blir en seriös debatt om EU:s karaktär och mål och innebörden av det svenska medlemskapet.

Det var ju Göran Persson som i samband med Amsterdamfördraget offentligt förklarade att „EMU kan göra EU till en stat“.

Just den frågan, EU:s karaktär av stat, har svenska EU-anhängare alltid väjt undan för. Ett flagrant exempel på detta var en tv-debatt nyligen i Speciellt där de fyra EMU-anhängarna Mona Sahlin, Bo Lundgren, Cecilia Malmström, Göran Johnsson unisont förnekade att EU på något sätt rör sig i riktning mot en federal stat. Om de svenska EU-anhängarnas totala förnekelse av statsaspekten på EU-utvecklingen beror på ärlig naivitet och oförmåga att begripa eller medveten lögnaktighet för att inte oroa väljarna är svårt att avgöra.

Resultatet är i varje fall klart: Svenska EU-positiva regeringar utnyttjar inte sina (fortfarande ganska stora) möjligheter för att stoppa en utveckling som de inte erkänner existensen av.

De små stegens tyranni

Det underlättar naturligtvis inte debatten att EU-staten införs, inte genom ett klart och tydligt beslut, utan genom „de små stegens tyranni“, eller, som det öppet kallas i EU-jargongen, **Monnetstrategin**, ett uttryck som bygger på EU-ideologen Jean Monnets reaktion på den franska nationalförsamlingens nej till ett färdigt förslag till en Europaarmé i början av 50-talet.

Då drog han och andra EU-pionjärer slutsatsen att en europeisk förbundsstat inte kunde byggas genom att man öppet fattade ett sådant beslut. I stället skulle man tillämpa en steg-för-steg-strategi där det ena steget logiskt leder till nästa, hela tiden utan att något slutmål deklarerar.

Denna strategi har varit oerhört framgångsrik. Tullunionen ledde till den inre marknaden som ledde till

EMU. Varje steg motiveras med det tidigare, inte med nästkommande.

Skatteharmonisering föreslås nu med argumentet att EMU kräver det, inte med att det utgör en grundbult i en federal stat.

Ett vägsäl

Ett viktigt steg på EU-vägen just nu, utöver EMU och den pågående uppbyggnaden av gemensamma stridskrafter, är den s k Vismansrapporten „Utvidgningens institutionella följder“, med den förre belgiske premiärministern Jean Luc Dehaene som huvudansvarig.

Sedd mot bakgrund av EU-rådets beslut att vidga kretsen av ansökländer från sex till tolv (eller till och med tretton med Turkiet) måste Vismansrapporten uppfattas som ett vägsäl:

- skall utvidgningen prioriteras och EU:s struktur anpassas till den flexibilitet och decentralisering som krävs för att en union med ett 30-tal medlemmar inte skall bli ett centralbyråkratiskt monster? Eller

- ska EU-ideologernas statsbyggarambitioner fortfarande tillåtas styra utvecklingen, med sina totala krav på medlemsländerna att undantagslöst underkasta sig EU:s tiotusentals direktiv, förordningar och andra rättsregler, vilket i så fall obönhörligen leder till att utvidgningen helt eller delvis skjuts in i en avlägsen framtid?

Dehaenegruppen talar om flexibilitet, men det visar sig handla enbart om flexibilitet för dem som vill „gå längre“, t ex skapa en EU-armé. Däremot skall medlemsländerna inte kunna „välja och vraka“ bland EU-reglerna. Konkret:

Tjeckien och Slovenien skall inte få behålla skyddsregler mot utländska (= tyska respektive italienska) markköp, Polen och Ungern skall tvingas stänga gränserna till Ukraina respektive Rumänien, Tjeckien måste avbryta frihandeln med Slovakien, Slovenien med Kroatien och Makedonien.

Dessutom talar Dehaene om flexi-

bilitet enbart i syfte att öka „effektiviteten“. Om „demokrati“ finns inte ett ord i Vismansrapporten.

Det hindrar inte att det finnas några punkter i rapporten som också EU kritiker bör ta på allvar.

Dehaenegruppen vill komma bort från dessa ständiga förändringar av EU-fördragen. I stället vill den ha ett „grundfördrag“ med en rimlig stabilitet över tiden. I praktiken handlar det om en EU-konstitution.

Kommissionsordföranden Romani Prodi var inne på samma tankegång för en tid sedan när han införde EU-parlamentet varnade för „permanenta konstitutionella reformer som skulle vara obegripliga för våra medborgare och grannar och ett enormt slöseri med energi som behövs bättre på annat håll“.

Kanske kan både Prodis och Dehaenes ställningstagande ses som svar på de demonstrationer som mötte de nyvalda ledamöterna i EU-parlamentet i somras i form av banderoller med krav på en europeisk konstitution.

Negativ reaktion

För svenska EU-motståndare var reaktionen ryggmärgsmässigt negativ. En konstitution! Det skulle ju definitivt göra EU till en stat.

Det är inte svårt att argumentera mot en EU-författning med utgångspunkt i den flora av utkast och förslag som redan föreligger, inte bara från federalistorganisationer, tanketankar och fria debattörer utan, faktiskt, också från EU-parlamentet, som 1984 med stor majoritet antog ett författningsutkast på förslag av federalistpionjären Altiero Spinelli.

Varken i Spinelli-författningen eller i de flesta andra utkast, hittar man särskilt många spår av att en EU-stat skulle bli något helt annat än existerande förbundsstater, t ex USA eller Tyskland. I stället är det just existerande förbundsstater som tas som modell, t ex av den österrikiske socialdemokratiska EP-ledamoten Hannes Swoboda i ett bidrag i ett temanummer om europeisk författning i tidningen **Die Union** 4/98 med titeln „Austria - a model for Europe“. Redan inledningsvis slår han fast att det typiska för förbundsstater är att de har gemensam utrikes-, försvars-, handels- och finanspolitik, medan detta, enligt hans åsikt, inte är fallet med EU, något som han menar är det (fortsättes näste side)

STØT FRIT NORDEN

i arbejdet for dansk folkestyre og et frit internationalt samarbejde med udgangspunkt i nordisk menneskesyn og fællesskab. Foreningen er tværpolitisk og uafhængig af andre organisationer.

Bliv medlem eller abonnent.

Nærmere oplysninger hos

landssekretær

Leif Kajberg

Klirevænget 31,

2880 Bagsværd

tlf. 44 98 29 32

Eller

Bent Brier

Græsted Vænge 23

3230 Græsted

tlf. 48 39 30 25

Eller

besøg vores hjemmeside:

<http://home9.inet.tele.dk/>

h_a_kock/fritnorden.htm

**Læs også EURO-NEJ's
hjemmeside:
www.euronej.dk**

fortsat fra side 11

viktigaste som måste skrivas in i en EU-författning.

Hans tyske partikollega i EU-parlamentet, Jo Leinen, ordförande för Europeiska federalistförbundet, var inne på liknande tankegångar när han i Haag slog fast att „efter den ekonomiska unionen är en politisk union brådskande“.

Men också de fåtaliga försöken att verkligen presentera en annorlunda för fattningsstruktur för Europa, t ex ett bidrag av den schweiziske parlamentsledamoten Andreas Gross i nämnda nummer av Die Union, där han menar att Schweiz decentraliserade folkomröstningssystem skulle kunna stå modell för en europisk konstitution, går det ganska lätt att skjuta håll på.

Ändå - **jag har i dag tänkt om** och menar att EU-kritikerna bör stödja tanken på att EU i stället för nya regeringskonferenser och fördragsändringar högt över folkens huvuden nu borde dra i gång en bred demokratisk process för en EU-konstitution, inte för att jag önskar mig en EU-superstat, utan för att jag har blivit övertygad om att den nu pågående utvecklingen kommer att leda till den värsta av alla situationer för Europa och Sverige - en smyguppbyggnad av en starkt centralistisk EU stat utan demokratisk förankring.

Vad skulle en öppen och ärlig debatt om en EU-konstitution leda till? En pessimistisk holländsk hemsida på Internet menar att synen på vad en europeisk konstitution skulle innehålla är så splittrad mellan länder och folk att det inte skulle bli frågan om en „konstituerande församling“ utan ett „konstituerande krig“.

Sant är att synen på europeisk integration är väsensskild i olika delar av EU, vilket tydligt framkommer i EU:s egen opinionsstatistik. Låt mej jämföra bara de två extremerna, Italien och Sverige, enligt den senaste Eurobarometern, nr 51, våren -99:

65 procent av svenskarna är nöjda med den nationella demokratin, 33 procent missnöjda. I Italien är det omvänt, 34 procent nöjda, 64 procent missnöjda.

Kanske kan det delvis förklaras varför 43 procent av italienarna är nöjda med EU-demokratin, men bara 19 procent av svenskarna.

Betyder det att svenskarna är „anti-europeiska“?

Faktum är att på frågan om man känner sig knuten till (attached to) Europa, kommer svenskarna tvåa (och danskarna trea), en god bit före italienarna. I Norden vill folk gärna samarbeta i hela Europa, men ogärna ge EU-byråkrater en massa makt. I Italien är det tvärtom. Om folken fick bestämma demokratiskt skulle alltså Europasamarbetet kunna se helt annorlunda ut än i dag. Kanske skulle EU rent av splittras.

Om EU-makthavarna vågar ta upp EU-federalisternas kastade handske och låta folken rösta om en fullfjädrad EU-författning kunde det bli intressant.

Som det är i dag gör förnekelsen och Monnet-strategin tillsammans att hela EU-integrationen sker utan demokratisk förankring. De flesta EU väljare tillfrågas aldrig om sin syn på fördragsändringarna.

Och inte ens de som ibland får uttala sig i folkomröstningar, t ex danskarna, ställs inför den verkliga grundfrågan: Godkänner ni att ert land förvandlas till ett län eller delstat i en EU-stat?

En debatt om en EU-konstitution skulle radikalt bryta med Monnet-metoden, svenska EU-anhängare skulle inte längre kunna förneka vad det handlar om. Det skulle bli en debatt om Europasamarbetet från „scratch“, utan alla dessa hot om „utanförskap“ om man inte godtar allt som andra redan har beslutat.

Uddrag af kommentar i Svenska Dagbladet, ”Brännpunkt,” den 29. november 1999. Finnes på internet: <http://www.nejtilllemu.com/>